ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mgr. Marka Del Favera, Ph.D., a soudkyň Mgr. Michaely Janoščové a JUDr. Lenky Severové ve věci

žalobce: **Ing. Jiří Fiala**, narozený dne 11. 8. 1963
bytem č. p. 91, 289 35 Košík

proti

žalované: **AWRA insolvence, v. o. s.**, IČO 19391421
sídlem Moulíkova 2239/3, Smíchov, 150 00 Praha 5

za účasti: **Mgr. Jaroslav Kocinec, LL.M.**, IČO 71468706
vedlejší účastník na straně žalované
sídlem Farní 19, Frýdek, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Hőlblingem
sídlem Zámecké nám. 24, Frýdek, 738 01 Frýdek-Místek

o určení neplatnosti dražby

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 2. 2026, č. j. 12 C 13/2025-250

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení v částce **450 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 12 802 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

Mgr. Jiřího Hőlblinga, advokáta se sídlem Zámecké nám. 24, Frýdek, 738 01 Frýdek-Místek.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem v záhlaví označeným okresní soud zamítl žalobu o určení, že dražba ze dne 13. 9. 2024, provedená Mgr. Kocincem, soudním exekutorem podle vyhlášky č. j. 142 DC 0024/24-006 v rámci insolvenčního řízení pod sp. zn. KSPH 81 INS 16938/2023, je pro nesplnění základních zákonných požadavků prohlášena za neplatnou (výrok I), jakož i o určení, že další právní důsledky spojené s touto dražbou nikdy nenastaly (výrok II), konečně žalobci uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 6 680 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III) a vedlejšímu účastníkovi na náhradě nákladů řízení 24 280 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce (výrok IV).

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2024 bylo žalobci jako dlužníkovi mj. schváleno oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. Dne 22. 5. 2024 požádala správkyně o souhlas se zpeněžením nemovitých věcí z majetku dlužníka soudním exekutorem a připojila smlouvu o provedení dražby. Soud při výkonu působnosti věřitelského výboru tuto smlouvu usnesením ze dne 6. 6. 2024 schválil, následně dne 10. 10. 2024 žalovaná oznámila, že došlo ke zpeněžení části nemovitého majetku dlužníka za nejvyšší podání ve výši 2 085 000 Kč, přičemž všechny tyto dokumenty byly zveřejněny v insolvenčním rejstříku žalobce. K prodeji předmětných nemovitostí došlo v dražbě konané na základě dražební vyhlášky vyhlášené vedlejším účastníkem jako dražebníkem, příklep vydražiteli byl udělen usnesením vedlejšího účastníka ze dne 13. 9. 2024, č. j. 142 DC 0024/24-15. Dražební vyhláška nebyla zveřejněna v insolvenčním rejstříku a nebyla doručována žalobci, avšak dražba byla inzerována dražebníkem na portálech exdrazby.cz, porladrazeb.cz, reality.idnes.cz a realitymix.cz2024.

3. Zjištěný skutkový stav soud podřadil pod § 286 a násl. zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), a § 76 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, s tím, že žalobce jako insolvenční dlužník se nachází v insolvenčním řízení, v jehož průběhu došlo ke zpeněžení nemovitých věcí náležejících do jeho majetkové podstaty, které byly k návrhu žalované jako insolvenční správkyně prodány v dražbě provedené vedlejším účastníkem jako soudním exekutorem v souladu s § 286 odst. 1 písm. d), § 289a insolvenčního zákona ve spojení s § 76 odst. 2 exekučního řádu. Mezi soudním exekutorem a insolvenční správkyní byla se souhlasem soudu v působnosti věřitelského výboru uzavřena smlouva o provedení dražby. Samotné provedení dražby soudním exekutorem je konáno v režimu exekučního řádu, jde o úkon soudního exekutora prováděný v rámci další exekutorské činnosti, kdy se jedná o „realizaci zakázky podle uzavřené smlouvy“. Na rozdíl od nuceného výkonu (exekuční činnosti) provádí obecně exekutor dražbu podle § 76 odst. 2 exekučního řádu na základě návrhu vlastníka prodávané věci nebo na základě návrhu osoby, která je oprávněná s danou věcí disponovat. Svým způsobem jde o obdobu veřejné dražby dobrovolné podle zákona č. 250/2023 Sb., o veřejných dražbách, kdy osobou oprávněnou s věcí disponovat a podávající návrh na provedení dražby je insolvenční správce. Exekutor však při provádění exekutorské dražby nepostupuje podle zákona o veřejných dražbách, ale přiměřeně podle exekučního řádu, resp. za přiměřeného použití zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve smyslu § 52 odst. 1 exekučního řádu. Žádné ustanovení exekučního řádu, insolvenčního zákona či o. s. ř. nestanoví povinnost zveřejnit dražební vyhlášku v insolvenčním rejstříku. Dlužník nebyl účastníkem takovéto dražby, dražební vyhláška se doručovala pouze účastníkovi, kterým byl jen insolvenční správce. Vyhláška byla zveřejněna tak, aby se k dražbě mohlo dostavit co nejvíce zájemců o koupi

a mohlo tak být dosaženo co nejvyšší prodejní ceny nemovitostí, když tato byla prokazatelně zveřejněna na internetových portálech, které se zabývají prodejem nemovitostí.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce. Rozsudek napadl zcela, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci před okresní soud, případně jeho změny tak, aby jeho žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. Poukázal na zmatečnost rozhodnutí, nedostatečná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Vyjádřil rovněž nesouhlas s předchozími pravomocnými rozhodnutími soudu v této věci o jeho námitce místní nepříslušnosti a podjatosti soudkyně soudu prvního stupně. Odvolací argumentací fakticky brojil proti tomu, že soud I. stupně nevěnoval dostatečnou pozornost provedenému dokazování a nevypořádal se řádně s argumentací žalobce. Některá skutková tvrzení nebyla podložena důkazy, aniž by soud vysvětlil, z jakých podkladů vycházel. Rovněž bylo odvolateli znemožněno plně uplatnit svoje procesní práva, včetně přednesu závěrečného návrhu v potřebném rozsahu. Žaloba byla podána z důvodu tvrzeného porušení povinností insolvenční správkyně, zejména povinnosti postupovat při zpeněžení majetku s odbornou péčí a usilovat o co nejvýhodnější výsledek. Postup při realizaci dražby vedl ke vzniku škody na straně žalobce, spočívající v rozdílu mezi dosaženou a potenciálně dosažitelnou cenou. Zdůraznil, že se nebránil provedení dražby, naopak usiloval o její řádné provedení. Klíčovým právním problémem je otázka, zda bylo povinností insolvenční správkyně zveřejnit dražební vyhlášku v insolvenčním rejstříku a zda případné nesplnění této povinnosti má dopad na platnost dražby. Z principu transparentnosti insolvenčního řízení a z povahy insolvenčního rejstříku jako veřejného seznamu vyplývá povinnost zveřejňovat veškeré podstatné listiny, včetně dražební vyhlášky. Nezveřejnění takové listiny může mít vliv na platnost navazujících úkonů. Poukázal na význam informování vlastníka nemovitosti o dražbě, což považuje za zásadní z hlediska ochrany vlastnického práva. Ve vztahu k nákladům řízení pak má za to, že nebyly zohledněny okolnosti případu, zejména charakter sporu a postup žalované strany, navíc vedlejší účastník je osobou s právnickým vzděláním a nemá tak být v řízení právně zastoupen.

5. U jednání odvolacího soudu žalobce doplnil, že naléhavý právní zájem na požadovaném určení spatřuje v tom, že právě tato žaloba vyjadřuje samu podstatu věci a pokud soudy ve věci vydávaly jakékoliv procesní rozhodnutí, nikdy se nevyjádřily v tom směru, že daná žaloba by byla dle obsahu nesprávná.

6. Žalovaná se ve vyjádření k odvolání ztotožnila se skutkovými závěry soudu prvního stupně, rozsudek považuje za věcně správný. Okresní soud provedl ve věci úplné dokazování potřebné ke správnému zhodnocení věci. Žalobce v odvolání argumentuje skutečnostmi, které nesouvisí s daným řízením, věnuje se vlastnostem soudců působících u jiných soudů, popřípadě uvádí dehonestující tvrzení o nich, jakož i o účastnících řízení.

7. Vedlejší účastník na straně žalované poukázal ve vyjádření na to, že ústní jednání okresního soudu i dokazování proběhlo v plném souladu s procesními předpisy a zásadami civilního řízení. Soud prvního stupně postupoval korektně, přehledně a v rámci zákonných mantinelů, přičemž účastníkům poskytl dostatečný prostor k uplatnění jejich práv. Z provedeného dokazování je patrné, že soud věnoval věci náležitou pozornost a vyhodnotil všechny relevantní skutečnosti objektivně a bez jakýchkoli procesních pochybení. Vedlejší účastník se proto zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žaloba je zjevně neopodstatněná. Domáhat se zrušení dražby způsobem, který zvolil žalobce, je právně nepřípustné, neboť zvolený procesní prostředek neodpovídá zákonným možnostem, jež právní řád pro napadání výsledků dražeb připouští. Výklad insolvenčního práva, který žalobce předkládá, je v přímém a zcela zjevném rozporu nejen s doslovným zněním příslušných ustanovení insolvenčního zákona, ale také s ustálenou a dlouhodobě konstantní judikaturou vyšších soudů. Soudní exekutor může v civilním řízení vystupovat v procesním postavení vedlejšího účastníka, v takovém případě je oprávněn nechat se zastoupit advokátem, neboť mu náleží stejná procesní práva a povinnosti jako hlavnímu účastníkovi. V daném řízení exekutor nevystupuje jako orgán veřejné moci, nýbrž jako procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

subjekt hájící vlastní (zpravidla majetkový) zájem. Přestože se jedná o osobu s povinným právnickým vzděláním, zákon ani judikatura možnost jeho zastoupení advokátem nevylučují. Vedle toho žalobcem napadená dražba byla konána v rámci další činnosti soudního exekutora. Vedlejší účastník tak ani při provádění dražby nevystupoval vrchnostensky a nedisponoval žádnými donucovacími prostředky. Byl jen dražebníkem provádějícím dražbu na základě smlouvy s žalovanou.

8. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně [§ 212 věta prvá, § 212a odst. 1, 3 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] zcela a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

9. Žalobce se podanou žalobou domáhal určení, že dražba nemovitostí, jichž byl vlastníkem, která byla provedena dne 13. 9. 2024 vedlejším účastníkem jako dražebníkem na základě smlouvy uzavřené s žalovanou jako insolvenční správkyní žalobce v postavení insolvenčního dlužníka, je neplatná a právní důsledky spojené s touto dražbou nikdy nenastaly, když dražební vyhláška nebyla zveřejněna v insolvenčním rejstříku žalobce a tento o konání dražby nebyl vyrozuměn.

10. Žalovaná procesní obranu staví na argumentech, že dražba nemovitostí proběhla v souladu se zákonem, přitom žádné zákonné ustanovení nestanoví povinnost v tomto případě dražební vyhlášku zveřejnit v insolvenčním rejstříku. Stejně tak ze zákona nevyplývá povinnost usnesení o dražební vyhlášce doručovat insolvenčnímu dlužníkovi, když tento není účastníkem dražebního řízení.

11. Obrana vedlejšího účastníka pak byla vedle stejných argumentů, které použila žalovaná, vybudována i na tom, že žalobcem zvolený procesní prostředek neodpovídá možnostem, které právní řád připouští k napadení výsledků dražby.

12. Odvolací soud předně podotýká, že řízení před soudem prvního stupně nebylo postiženo žádnou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

13. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, vyplývají z provedených důkazů a obstojí i pro odvolací řízení a pro stručnost odůvodnění na ně lze odkázat [k možnosti odkázat na správné skutkové, příp. právní závěry soudu prvního stupně (dokonce i v reakci na námitky odvolatele) srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2004, sp. zn. 29 Odo 257/2002, uveřejněného pod číslem 53/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011, kdy rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na webových stránkách Nejvyššího soudu https://www.nsoud.cz, zatímco rozhodnutí Ústavního soudu jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Ústavního soudu https://nalus.usoud.cz)].

14. Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.

15. Podle § 76 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, exekutor může též provést dražbu movité či nemovité věci na návrh vlastníka či osoby oprávněné disponovat s věcí. Přitom postupuje přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

16. Podle § 289a insolvenčního zákona zpeněžení soudním exekutorem se provede podle ustanovení zvláštního právního předpisu (odstavec 1). Dražbu provede soudní exekutor na návrh insolvenčního správce. Smlouva o provedení dražby se v takovém případě stane účinnou dnem, kdy ji schválí věřitelský výbor (odstavec 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

17. Již Nejvyšší soud ČSR v rozsudku ze dne 24. 2. 1971, sp. zn. 2 Cz 8/71, vymezil, že naléhavý právní zájem na určení je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce, nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým.

18. Vedle toho však Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 26 Cdo 2053/2014, konstatoval, že určovací žaloba není institutem pro určení neplatnosti (procesního) rozhodnutí soudu či soudního exekutora, neboť takové rozhodnutí není právním úkonem ve smyslu § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále „obč. zák.“), ale individuálním právním aktem orgánu státní moci, a nelze na něj proto aplikovat ustanovení obč. zák. o neplatnosti právních úkonů. Je proto pojmově vyloučeno domáhat se určení neplatnosti rozhodnutí soudního exekutora ve smyslu § 80 písm. c) o. s. ř. a na požadovaném určení ani nemůže být dán naléhavý právní zájem. Vedle toho je vyloučena i existence věcné legitimace účastníků. Na tyto závěry poté odkázal i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1740/17, přičemž dle názoru odvolacího soudu jsou tyto závěry zcela použitelné i za právní úpravy provedené zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

19. Odvolací soud má za potřebné v tomto směru zejména zdůraznit, že k provedení předmětné dražby podle § 76 odst. 2 exekučního řádu je exekutor oprávněn na návrh oprávněné osoby nebo orgánu, a to zpravidla (stanoví-li tak zvláštní zákon) poté, co s navrhovatelem uzavře smlouvu o provedení dražby. Exekutor může v mezích § 76 odst. 2 exekučního řádu vést dvojí typ dražby, jednak „dražbu veřejnoprávní“, jednak „dražbu soukromoprávní“. Dražbou podle předpisů veřejného práva je dražba, kterou exekutor koná na základě návrhu nebo pověření osoby či orgánu, který je nadán veřejnoprávní pravomocí k vedení řízení, v jehož rámci se má dražba uskutečnit. Jedná se zejména o dražbu vedenou na základě návrhu notáře v postavení soudního komisaře nebo právě insolvenčního správce ve smyslu § 289a insolvenčního zákona. „Soukromoprávní dražbou“ je dražba, kterou exekutor uskutečňuje nikoliv na návrh nebo z pověření orgánu veřejné moci, ale pouze a jedině na základě soukromoprávního ujednání (smlouvy o provedení dražby) s osobou soukromého práva, typicky s vlastníkem věci. V soukromoprávní dražbě exekutor vystupuje pouze jako dražebník, nikoliv jako subjekt, na který byla přenesena veřejnoprávní pravomoc ke zpeněžení věci ze strany orgánu vedoucího hlavní řízení. Naopak činí-li exekutor úkony při „veřejnoprávní dražbě“, posuzuje se přípustnost případného opravného prostředku do úkonů exekutora během dražby podle norem veřejného práva procesního (např. § 336k o. s. ř., jde-li o příklep při dražbě nemovité věci). Následky „veřejnoprávní dražby“ a případné vady, k nimž došlo při uskutečnění „veřejnoprávní“ dražby, se rovněž posuzují podle předpisů veřejného práva procesního, tedy ustanovení exekučního řádu a na ně navazujících norem o. s. ř., případně zvláštních procesních norem, na jejichž základě se uskutečňuje hlavní řízení, v jehož rámci je soudní exekutor oprávněn k uskutečnění dražby (zde § 289a a násl. insolvenčního zákona); ustanovení zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách (dále jen „ZVD“) ustupují do pozadí. Koná-li soudní exekutor dražbu nemovité věci podle § 76 odst. 2 exekučního řádu, uplatní se § 336l odst. 2 o. s. ř., podle něhož se vydražitel stává vlastníkem vydražené nemovité věci s příslušenstvím, nabylo-li usnesení o příklepu právní moci a zaplatil-li nejvyšší podání, a to ke dni vydání usnesení o příklepu. Uvedení v předešlý stav je v exekučním řízení vyloučeno (§ 57 exekučního řádu) [blíže srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 21 Cdo 559/2014 nebo jeho rozsudek ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2927/2020].

20. V projednávané věci se jedná o dražbu uskutečňovanou podle předpisů veřejného práva, protože soudní exekutor byl provedením dražby předmětných nemovitostí pověřen insolvenční správkyní na základě smlouvy o provedení dražby ve znění předloženém insolvenčnímu soudu dne 22. 5. 2024, když usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2023, č. j. KSPH 81 INS 16938/2023-A-6, byl zjištěn úpadek žalobce jako dlužníka, insolvenční správkyní byla ustanovena žalovaná, přičemž bylo povoleno řešení úpadku dlužníka oddlužením.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

Případné vady, k nimž došlo při uskutečnění dražby exekutorem, se tedy posuzují podle veřejného práva procesního (§ 76 odst. 2 exekučního řádu); včetně rozpoznání právních následků dražební vyhlášky soudního exekutora a nekorektního způsobu jejího doručení účastníkům řízení.

21. Jde-li o následky případné procedurální vady předcházející vydání usnesení o příklepu v dražbě uskutečňované soudním exekutorem podle § 76 odst. 2 exekučního řádu, jakož i možné vady při doručování dražební vyhlášky, je tedy na místě posoudit je podle předpisů, na něž odkazuje § 76 odst. 2 exekučního řádu (tedy dle § 335 a násl. o. s. ř.). Z toho plyne, že ani tyto možné vady proto nemají za následek, že by pravomocné usnesení o příklepu bylo možné považovat za nicotné (srov. s § 57 ex. řádu, § 159a o. s. ř.).

22. Žalobu, kterou by se žalobce mohl domoci vyslovení neplatnosti nucené dražby vedené podle exekučního řádu, náš právní řád tedy nezná, naléhavý právní zájem (jehož součástí je i aktivní věcná legitimace) proto - z obou důvodů - nemůže být dán, pročež odvolací soud potvrdil ve smyslu § 219 o. s. ř. rozsudek okresního soudu jako věcně správný, aniž by se dále zabýval námitkami žalobce, týkajícími se insolvenčního řízení o tom, jestli bylo povinností žalované zveřejňovat dražební vyhlášku v insolvenčním rejstříku.

23. Potvrzení ve vztahu k rozsudku okresního soudu se týká rovněž nákladových výroků, když ve vztahu k výši přiznaných nákladů tyto nebyly výslovně odvoláním napadeny, pročež v souladu se Stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2025, sp. zn. Pl. ÚS-st. 60/24, při potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé, není dána potřeba měnit výrok o nákladech řízení, neboť z pohledu závislosti rozhodnutí o nákladech řízení na rozhodnutí o věci samé se nic nezměnilo.

24. Vedle toho nutno uvést, že odvolací soud neshledal žádný důvod pro aplikaci § 150 o. s. ř., neboť v řízení nebyly dány žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by procesně úspěšné žalované a vedlejšímu účastníkovi na její straně neměla být přiznána náhrada nákladů řízení.

25. Pokud jde o argumentaci žalobce spočívající v tom, že vedlejší účastník, který je soudním exekutorem s právním vzděláním nemůže uplatňovat náklady na svoje právní zastoupení, pak otázkou posouzení účelnosti zastoupení soudního exekutora advokátem se již opakovaně zabýval jak Nejvyšší soud (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4130/2015, či usnesení ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4562/2017), tak Ústavní soud (srov. nález ze dne 13. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2049/11, či ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 3916/14). V těchto rozhodnutích byl vysloven závěr, že pokud je soudní exekutor účastníkem řízení, které se přímo týká výkonu veřejné moci, která mu byla státem svěřena, je nutno na něj v případě náhrady nákladů řízení aplikovat shodná pravidla, jako by účastníkem řízení byl přímo stát. Ve většina z těchto případů šlo o řízení o náhradu škody/újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v souvislosti s postupem soudního exekutora při provádění exekuce.

26. Jak však vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. I. ÚS 1024/18, závěry z nálezu sp. zn. I. ÚS 3916/14 nelze aplikovat mechanicky. V konkrétní věci Ústavní soud akceptoval závěr odvolacího soudu, že zastoupení exekutora advokátem bylo účelné, protože se exekutor ocitl v nestandardní situaci, kdy mu hrozilo bezprostřední způsobení škody a věc se týkala právní problematiky, v níž se běžně neocitá.

27. I v této věci má přitom odvolací soud za to, že daná věc (o určení neplatnosti dražby) se vymyká běžné exekutorské agendě a jde o již natolik specializovanou a nestandardní právní problematiku, že přiznání náhrady za jeho zastoupení v řízení advokátem je zcela ospravedlnitelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

28. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 142 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení zcela úspěšné žalované, která nebyla v řízení zastoupena, vzniklo právo na paušální náhradu za jeden úkon v podobě písemného vyjádření k odvolání dle § 1 odst. 1, 3 písm. a) a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Výše tohoto úkonu pak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2025, sp. zn. 28 Cdo 2638/2025 činí 450 Kč.

29. S ohledem na úspěch v odvolacím řízení byly přiznány podle shodných pravidel jako v bodě 25 a 26 náklady i vedlejšímu účastníkovi na straně žalované. Tyto jsou představovány jednak částkou 11 240 Kč jako odměnou zástupce vedlejšího účastníka za 2 úkony právní služby v podobě sepisu vyjádření k odvolání a účasti u jednání odvolacího soudu po 5 620 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bodem 5 a 11 odst. 1 písm. d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném od 1. 1. 2025, jednak 900 Kč jako náhradou hotových výdajů zástupce vedlejšího účastníka za tyto dva výše uvedené úkony právní služby po 450 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, jednak 300 Kč jako náhradou za ztrátu času za 2 započaté půlhodiny po 150 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s cestou zástupce vedlejšího účastníka k jednání odvolacího soudu, a konečně 362 Kč za cestovné osobním vozidlem zn. Opel Combo Life, RZ 5SF1165, o kombinované spotřebě 5,3 l/100 km při použití benzínu Natural 95 ve vyhláškové ceně 34,70 Kč/1 l a sazbě základní náhrady 5,90 Kč za 1 km jízdy při ujetí celkem 46,8 km z Frýdku-Místku do Ostravy a zpět dne 18. 6. 2026. Celkem tak bylo vedlejšímu účastníkovi přiznáno na náhradě nákladů odvolacího řízení 12 802 Kč.

30. O lhůtě k plnění náhrady nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., když nebyly shledány okolnosti, na základě kterých by byla pariční lhůta prodloužena, případně stanoveno, že plnění se bude dít ve splátkách s tím, že ve vztahu k vedlejšímu účastníkovi je žalobce povinen zaplatit tyto náklady zástupci vedlejšího účastníka dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustné dovolání**, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu ve Frýdku-Místku.

Ostrava 18. června 2026

JUDr. Mgr. Marek Del Favero, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Renáta Poláchová
Digitálně podepsal Renáta Poláchová
Datum: 2026.07.13 12:11:25 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 06.08.2026, ve výroku II. vykonatelnosti dne 11.08.2026, ve výroku III. vykonatelnosti dne 11.08.2026. Připojení doložky provedla Bc. Kateřina Fildánová dne 10.09.2026.

Bc. Kateřina Fildánová
Digitálně podepsal Bc. Kateřina Fildánová
Datum: 2026.09.10 15:09:50 +02'00'